
KAMPIOENEN PROLONGEREN TITEL, OF LATEN VERSTEEK GAAN

Jos van Daal

De weersomstandigheden beïnvloedde de clubkampioenschappen dit jaar heel erg. De opkomsten in het voorjaar waren bijzonder goed geweest, zodat de meeste coureurs over een goede vorm moesten beschikken. Het leed was dan ook groot toen op 8 juni, op het moment dat iedereen zich aan het prepareren was voor de eerste tijdrit, de regen met bakken uit de hemel viel. De eerste kan op een goede tijdrit was daarmee verkeken.

Op 6 juli zou zich een tweede kans aandienen. Het was dus zaak de vroege vorm een viertal weken vast te houden. Het weer speelde echter niet mee. Het zonnetje stuurde zo'n sterke stralen naar beneden, dat de TWC leden liever verkoeling zochten aan het water of op een gezellig terrasje. Op 6 juli kwamen er dan ook maar 23 coureurs aan de start. Bij de aanwezige coureurs overheerste de teleurstelling over de gebrekkige belangstelling. Dit gevoel was echter snel weer weg toen de eerste dame, Marly Corbey werd weggeschoten voor haar tijdrit. De kampioenen van vorig jaar Theo Vossen en Wim Peeters waren wegens respectievelijk gezinsuitbreiding en vakantie niet aanwezig. Bij de dames was Desiree Hovens weer de huizenhoge favoriet. De "Leontien van Moorsel" binnen onze club had de vorm aangesterkt door o.a. deel te nemen aan de klassieker Luik-Bastenaken-Luik en het Eifeluitstapje met Hemelvaart. Het was dan ook geen verrassing dat zij ook dit jaar als clubkampioen bij de dames werd gehuldigd. Annemarie Hannen was de enige dame die verrassend dicht in de buurt bleef. Annemarie behoefde slechts 22 seconden prijs te geven op Desiree. De andere dames vochten zich hun weg over de drie heuvels van de Meinweg. Mia Wessels kreeg de eer om als derde plaats te mogen nemen op het ereschavot.

Naam	beste	verschil	gem.	JEP-	ver-	plaats
	snelh.		tijd	schil	JEP	
1. Desiree Hovens	23.17		34.02	23.28	-0.11	3
2. Annemarie Hannen	23.39	0.22	33.49		-----	-----
3. Mia Wessels	25.07	1.50	31.54	24.32	+0.35	12
4. Mia Janssen	25.35	2.18	30.96	25.40	-0.05	4
5. Marly Corbey	26.28	3.11	29.92	24.53	+1.35	19

Na de dames werden de jongere-oudere op pad gestuurd. Het werd een hevige strijd tussen de vier gestarte renners. De kampioen van vorig jaar moest een waardig opvolger krijgen. Deze gedachte droeg er toe bij dat er op het scherpst van de snede werd gevochten. Mogelijk dat de meer gestileerde houding van Jac Heltzel de doorslag heeft gegeven. Waren op de heenweg de bulten

het probleem van de coureurs, op de terugweg stond een stevige bries in het nadeel. Het was dan ook Jac Heltzel die zijn frêle lijf één seconde eerder over de meet drukte dan de forser gebouwde Piet Cuypers. Als Piet dit van tevoren geweten had dan had hij in de laatste afzink naar de finish zeker nog een tandje bijgestoken. Ook Sjef Bok kwam nog aardig in de buurt van dit tweetal. Met 14 seconden achterstand op Jac mocht ook Sjef meedelen in de prijzen. De vierde deelnemer Dre Helwegen kon in dit geweld niet echt meekomen. Met zijn 25.23 min. bleef hij echter niet ver verwijderd van zijn beste tijd van vorig jaar.

Naam	beste tijd	verschil	gem. snelh.	JEP- tijd	ver- schil	plaats JEP
1. Jac Heltzel	24.44		32.02	23.35	+1.09	18
2. Piet Cuypers	24.45	0.01	32.00	24.48	-0.03	5
3. Sjef Bok	24.58	0.14	31.72	24.25	+0.33	9
4. Dré Helwegen	25.23	0.39	31.20	25.10	+0.13	7

De opkomst in de categorie oudere-jongere was met 8 coureurs nog het hoogst. We moeten natuurlijk wel rekening houden met het feit dat in deze categorie de meeste leden zijn ondergebracht.

Naam	beste tijd	verschil	gem. snelh.	JEP- tijd	ver- schil	plaats JEP
1. Martijn Houwen	21.36		36.67	20.52	+0.44	14
2. Roger Meels	21.47	0.11	36.36	21.14	+0.33	9
3. Harry Cuypers	21.48	0.12	36.33	-----	-----	--
4. Rob Vrinzen	23.11	1.35	34.16	22.04	+1.07	17
5. Geert van Pol	25.55	4.19	30.56	25.05	+0.50	15
6. Robert Hilgers	26.24	4.48	30.00	22.48	+3.36	20

Naam	beste tijd	verschil	gem. snelh.	JEP- tijd	ver- schil	plaats JEP
1. Hennie Daamen	22.55		34.56	22.35	+0.20	8
2. Charles Corbey	23.24	0.29	33.85	22.50	+0.34	11
3. Chris Ruyters	23.28	0.33	33.75	23.24	+0.04	6
4. Jos van Daal	23.35	0.40	33.58	22.52	+0.43	13
5. Rene Hamers	23.46	0.51	33.32	24.01	-0.16	2
6. Wim Sniedt	25.13	2.18	31.41	-----	-----	--
7. Maurice Stapper	25.31	2.36	31.04	24.28	+1.03	16
8. Erik Vrinzen	25.51	2.56	30.64	27.58	-2.07	1

VERENIGINGSDICIPLINE VER ZOEK !?!?

Charles Corbey

Verenigingsdiscipline vertaal ik gemakshalve in het zoveel mogelijk (en met plezier) deelnemen aan de georganiseerde activiteiten.

Uiteraard is bij een fietsclub de eerste en belangrijkste opzet om kilometers te maken. Maar zelfs daarmee heeft "de lekke tube" tegenwoordig moeite. De opkomst is de laatste weken van een mager kaliber.

- De (tengevolge van regen afgelaste) Kempentocht zou slechts door een handvol mensen verreden zijn.
- De Eifeltocht is afgelast vanwege een totaal gebrek aan deelnemers. De alternatieve Zuid-Limburgtocht voor die zaterdag telde 5 fietsers!
- De enige tijdrit 1994 werd slechts door 23 leden verreden en ga zo nog maar even door.

De tourtoto 1994 kenmerkt zich door een behoorlijke terugval in het aantal ingeleverde formulieren. De grote moeite die zich slechts enkelen moeten getroosten om die toto te organiseren kan m.i. worden weggenomen door een algehele (kleine) contributieverhoging. De toto kan dan achterwege blijven en de "winst" wordt dan in elk geval wel door iedereen opgebracht.

De feestavond 1994 wordt gekenmerkt door de matige aanmelding. De eerste opgave betrof zegge en schrijven 8 leden. Het bestuur loopt de leden "bedelend" af, om toch nog een redelijk groepje bij elkaar te krijgen.

De gezinsfietsstocht telde ongeveer 50 deelnemers, die grotendeels uit familie en kennissen bestonden i.p.v. leden. (Overigens hebben die 50 deelnemers zich bijzonder goed geamuseerd.)

Een opmerking in zijn algemeenheid over tenue, danwel fietsgedrag wordt afgedaan met "regelneukers". Er mag schijnbaar niet meer gewezen worden op gemaakte afspraken.

Vorenstaande voorbeelden zijn in elk geval voor het (inmiddels tot drie personen uitgedunde) bestuur en de leden die vrijwillig hun steentje aan de activiteiten bijdragen niet erg stimulerend.

Is het toevallig de tijd van het jaar of is er sprake van een gebrek aan motivatie?

Is een en ander het gevolg van een verzadiging?

Als het aan iedereen een beetje ligt, dan vraag ik van iedereen wat extra inzet, opdat in elk geval de hoofddoelstelling, het fietsen, aangenaam blijft.

Al het andere kan dan, wat mij betreft, naar believen worden afgeschaft. Er bestaat schijnbaar toch niet voldoende animo. Hopelijk heeft het restantseizoen wat meer fleur!

BEDANKT aan Wim en Hennie die de gezinsfietsstocht ook dit jaar op een prima wijze hebben georganiseerd. Ondanks het geringe aantal leden zorgden familie en vrienden voor een gezellige groep. De kinderen amuseerden zich opperbest en de vijf vlaaien bij JAN gingen volledig op. Alle prijsjes werden dit jaar richting Herten versjouwd! Een geslaagde zondagmiddag!

KLEDING:

Zijn er nog leden die voor het najaar een lange broek of anderszins fietsspullen nodig hebben?
Gelieve contact op te nemen met C. Corbey omtrent maat en prijs.

+ ADVERTENTIES

HET LAATSTE WOORD

Annemarie Hannen

De meeste van jullie zullen wel weten waar ik het over wil hebben.

Het besluit dat D-leden niet langer gewenst waren tijdens B-tochten op woensdagavond. Gelukkig is het allemaal met een sisser afgelopen, daarover wil ik het dus ook **niet** meer hebben. Wel wil ik even stil staan bij de hele gang van zaken.

Naar alle waarschijnlijkheid is er binnen de B-groep wat onrust geweest over het meefietsen van enkele D-leden. Het bestuur heeft hiervan notie genomen, en heeft op basis van de haar bekende gegevens een besluit genomen.

Nu ben ik van mening dat om zo'n besluit te nemen er meerdere malen "voorvalletjes" moeten zijn geweest. Persoonlijk vind ik het daarom heel jammer dat er niet gewoon over gesproken kan worden. Het heeft uiteindelijk geleid tot het alom bekende sneeuwbaaleffect, terwijl het misschien met een gesprek tot een bevredigender resultaat kon hebben geleid.

Het is nu dit probleem geweest, maar misschien zijn er nog meer fricties, ook binnen andere groepen. En het zou zonde zijn als een dergelijke onbenulligheid het plezier in het fietsen zou bederven en misschien zelfs de club leden zou kosten.

Conclusie: **SPREEK**, want sprekende mensen zijn te helpen.

Ik hoop dat we de nog resterende maanden samen de nodige kilometers kunnen maken, en met plezier.

EEN DAGJE 'T ZUIDEN

Annemarie Hannen en Rob Vrinzen

Het is vrijdag 9 juli. We hebben besloten om vandaag naar het "zuiden" te gaan fietsen. gisteravond werd de kaart bekeken en een route uitgestippeld. Mijn enige voorwaarde was de opname van de Keuteberg in het parcours, maar Rob zei dat hij nog wel een paar leuke "bergjes" wist.

Toen we vanmorgen opstonden stond de zon al hoog aan de hemel, en dat motiveerde geweldig.

Dus nadat we ontbeten hadden, werden de benodigde spullen gepakt en konden we vertrekken. We zouden met de auto tot Elsloo gaan en van daaruit vertrekken.

Om 10.00 uur zaten we op de fiets. De afspraak was dat we rustig zouden fietsen, we hadden tenslotte vakantie.

We zaten nog maar net op de fiets of de Slingerberg doemde al voor ons op, rustig omhoog fietsen dacht ik ook i.v.m. de koude spieren.

De afdaling van de Snijdersberg volgde en daarna stond ons Moorveld te wachten. Vervolgens richting Kasen, de Dennenberg af en in Meerssen de Kruisberg weer op.

We kwamen vervolgens in Ulestraten, Schimmert, Hulsberg en Klimmen, en al gauw hadden we in de gaten dat er ook bergjes zijn die niet van tevoren gepland waren.

Uiteindelijk bereikten we via Schin op Geul het doel van onze tocht DE KEUTEBERG. Alhoewel Rob me had gewaarschuwd, was het flink aanpoten. En ik merkte dat die berg er behoorlijk inhakte. Mijn benen waren blij dat ze bergaf even mochten rusten, maar niet lang. Want toen we via

Stokhem en Wijlre in Gulpen aangekomen waren, wilde Rob wel een extra lusje maken, zodat we ook de Gulpenerberg nog konden meepikken.

Weer terug in Gulpen gingen we richting Witteren en Eijs, want de Eijserenbosweg moest ik ook gefietst hebben. Rob maalde goed door, maar bij mij ging het toch allemaal niet meer zo soepel. Bij mij begonnen de inspanningen van afgelopen week (tijdrit en een intervalletje tijdens de damestocht) hun tol te eisen. Maar we gingen door, ik was tenslotte degene die wilde fietsen.

De volgende was de Fromberg, Rob trachtte mij vóór iedere berg een benadering van zwaarte te geven, maar dat hielp niet zoveel.

Na de afdaling deden we voor de derde keer vandaag Gulpen aan. Het was tijd voor een terrasje, de inwendige mens versterken en de bidons vullen. (Marlie ik heb jouw stuk aardbeienvlaai gehad).

De krachten werden weer verzameld en de tocht vervolgd met een lange klim naar Ingber, Scheulder en Sibbe. Je raadt het misschien al, maar de Cauberg mocht ook niet ontbreken.

Het ging met gelukkig beter af dan één van onze collega-fietser, hij had te weinig snelheid en viel gewoon om.

Rob kon maar niet genoeg krijgen van de bergen, dus na de afdaling van de Brakkeberg volgde de beklimming van de Geulhemmerberg. Toen we boven waren hebben we ons maar omgedraaid en zijn richting Meerssen gefietst.

We hadden inmiddels al bijna 80 kilometer gefietst, maar Rob wilde perse 100 kilometer halen, dus we waren er nog niet.

De Raarberg was de volgende berg, en vervolgens weer richting Schimmert en Ulestraten, gelukkig we waren er bijna. Want we hadden gezegd we zouden de snelweg oversteken en terug naar de auto gaan. Nee, zei Rob, we gaan de Kruisberg af en vervolgens de Denneberg op.

Dus daar gingen we weer.

We hebben nog geen 100 kilometer zei Rob, dus we gaan Moorveld af en dan de Snijdersberg op, vervolgens de Slingerberg weer af en de Maasberg op.

Nog twee dus, dat lukt ook nog wel.

Maar in Elsloo zaten we nog niet op 100 kilometer dus moest er nog een lus gemaakt worden. Uiteindelijk hadden we 106 kilometer gefietst en de nodige bergen gehad: Ik was blij toen ik de auto zag. En terwijl ik dit typ denk ik: de volgende keer doe ik het weer.

ILS SONT FOU LES HOLLANDAIS, **(oftewel drie leuke tubbers in de Franse Alpen), deel één.**

Chris Schuren

Bovenstaande kreet kregen we vaak te horen tijdens ons verblijf van zes dagen in de Franse Alpen, aan de voet van de Alpe d'Huez, in het dorpje Bourg d'Oisans. Het waarheidsgehalte van de bovenstaande opmerking (ze zijn helemaal gek die Nederlanders) was voor de Fransen vrij groot en dat geldt vermoedelijk eveneens voor alle niet-fietsers onder de Nederlanders. Tussen de regels zal de oplettende en geïnteresseerde lezer in het komend beknopte verslag zich hierover zelf een mening kunnen vormen. Maar waar gaat het in dit stukje nu eigenlijk over?

Even terug naar het begin van dit fietsseizoen: al vroeg in het jaar als de eerste fietskilometers nog maar net in de benen zitten spreken de schrijver en zijn broer Harrie af om als het even kan dit jaar eens de inmiddels beroemde cycloportieve toertocht "La Marmotte" te gaan rijden. En zoals vaker als het uur U nog ver weg is lijkt dat Martijn Houwen en Harrie Cuypers ook wel een aanlokkelijk idee. Uiteindelijk blijkt echter alleen Ron Smeets nog geïnteresseerd om mee te gaan. Voorafgaand aan de tocht zullen we een aantal dagen gaan oefenen in de Franse Alpen om het klimritme te pakken te krijgen. Na het nodige passen, meten en sleutelen wordt eindelijk een geschikte imperiaal gemonteerd op de grijze VW-Golf van Harrie, waarop zondagavond laat (22 uur, 3 juli) de fietsen gemonteerd worden voor de nachtelijke rit naar Bourg d'Oisans. 's Ochtends wordt door Harrie en Ron nog meegereden met de leuke tube, waarna Harrie bij het klaarmaken van de fiets een gebroken achteras constateert. Gelukkig kan hij nog terecht bij Jack Teuwen, zodat ook dit euvel opgelost wordt. Vanwege de hitte overdag rijden we 's nachts en we hebben er geen spijt van gekregen, want een half uur voor het VVV-kantoor geopend is staan we er al op de stoep.

We belanden uiteindelijk net buiten de dorpskern (hoogte 710 m) in een vakantiehuisje, dat zo luxe is dat we even twijfelen of de genoemde prijs niet toch per persoon is. Het was er werkelijk ideaal, mede door de uiterst vriendelijke en behulpzame er naast wonende eigenaren, die helemaal volop met ons meeleven tijdens de voorbereiding.

Nu genoeg ter inleiding en over naar de fietsactiviteiten, vanwaar de titel van dit verhaal.

Daarvoor waren we tenslotte naar hier gekomen. Daar hoefde ik niet aan te twijfelen, want direct na het uitpakken en inslaan van drank en etenswaren, toen het gebrek aan slaap de behoefte aan een middagdutje wel erg sterk deed voelen, werd ik geconfronteerd met twee van ongeduld popelende fietsers.

Op het heetst van de dag (circa 35 graden) werd er die middag rustig begonnen met de Col d'Ornon (1371m). Dat rustig sloeg dan vooral op onze snelheid, want het was direct "heftig" klimmen. Na circa 5 km werd van 42x21 overgegaan naar 42x24. Voor dat de lezer nu denkt dat ik hem met allerlei verzetten ga vermoeien, wees gerust, want de rest van de week was wat mij betreft het enigste mogelijke verzet (althans bergop) 39x28. We kwamen er dan ook vrij snel achter, dat deze col d'Ornon echt iets voor de beginners was, ofschoon het zweet reeds langs armen en benen gestroomd had. Ook bleek dat er nog meer fietsers met de voorbereidingen voor de grote dag bezig waren, met name uit ons land. Na enkele goed bedoelde, maar niet zo opbeurende woorden van een flinterdunne medelander, die vorig jaar slechts tot de voet van de Alpe d'Huez was gekomen, scheurden we over de fraaie weg weer het bloedhete dal in.

De eigenaar van ons tijdelijke onderkomen had ons nog enkele tips gegeven, zagezegd om er rustig in te komen. Voor ons verhief zich een circa 700 meter kale verticale rotswand, die wij (via een omweg) zo aanstonds zouden gaan beklimmen, waarna we in het dorpje Huez (juist ja, hier is die

beroemde Alp naar genoemd) zouden uitkomen (1520 m). Aan de voet van de klim liet ik mijn twee metgezellen direct lopen, toen ze enkele uiterst professioneel uitzijende bergmarmotten (mijn term voor die kleine tengere veel harder dan ik bergop rijdende **echte** klimmers) probeerden te volgen. Ruim een uur later (over 14 km !!!) zag ik ze al weer uitgerust terug. Vergeleken bij de vorige klim gutste het zweet nu werkelijk over mijn armen, hoewel ik mijn uiterste best deed elke meter schaduw op te zoeken. O, O wat viel dat tegen, die cols, of zoals de Fransen: "dur, dur les cols". En dan te bedenken dat de klim naar de Alpe d'Huez over een zelfde afstand nog driehonderd hoogtemeters meer overbrugde.

Van mijn aanvankelijk optimisme om zilver te halen was na deze klim niets overgebleven. Haast overbodig op te merken, dat er 's avonds een kilo macaroni naar binnen gewerkt werd en na het zien van Nederland-Ierland snel het bed werd opgezocht. Het eerste echter wat door de schrijver na thuiskomst werd gedaan, was het monteren van het vooraf zo zinloos lijkende "binnenblad" van 39 tandjes.

De vooraf in Nederland bedachte oefentochten waren na die eerste kennismaking met de Alpecols al diep in het geheugen opgeborgen, dan wel met minimaal één col ingekrompen. De tweede dag besloten we de col de la Croix de Fer (2065 m) en de col du Glandon (van 400 naar 1910 m) te beklimmen. Om tien uur zaten we op de fiets voor de eerste tien vlakke kilometers, waarna de circa 30 km lange klim naar de Croix de Fer volgde. Deze klim zouden we vanaf deze kant ook tijdens de Marmotte moeten bedwingen. Na een 8 km lang steil (9 %) begin volgde een zo waar een plateautje (voor de niet ingewijde: van plateautjes ga je vrij snel houden tijdens het klimmen). Nog een beetje wazig voor me uitkijkend zag ik iemand op me af komen rennen: het bleek een bekende uit Deventer, die de Marmotte twee jaar geleden onder barre omstandigheden (natte sneeuw) gereden had, en er voor verantwoordelijk was dat ik een complete winter uitrusting bij me had. Echter ook vandaag niets van dat alles; het was gewoon weer schroeïetheit met geen zuchtje wind in het dal en begin van de klim. Na een kort gesprek volgde een steile afdaling (12%), gevolgd door een net zo steile, maar wel langere klim, alvorens het normale klimpercentage van zo'n 7-8% weer opgepakt werd. Deze knik in het parcours was het gevolg van een steenlawine, die de oude weg begraven had. Na circa 2,5 uur (Harrie en Ron na circa 2 uur) bereikte ik de aangenaam koele col, alwaar volop ervaringen werden uitgewisseld met voornamelijk Nederlanders en Belgen. Na een kwartiertje werd besloten de officiële route te vervolgen en af te dalen naar St Jean de Maurienne, in het dal van de rivier de Arc. Hier werd nog snel wat proviand (bananen) gekocht, alvorens de voet van de Glandon werd opgezocht (22 km naar de top, 1500m hoogteverschil). Halverwege de middag was het inmiddels weer broeiend heet, hetgeen me al na circa 5 km

klimmen teveel werd: drijfnat van het zweet, dat door het ontbreken van wind niet wilde verdampen, achtervolgd door zo'n honderd vliegen besloot ik de eerste de beste bereikbare beek op te zoeken ter verkoeling. Languit liggend in het koele water zakte mijn lichaamstemperatuur weer zodanig, dat het explosiegevaar geweken was. Zo'n tien km onder de top overviel me het hongergevoel. Er zat niets anders op dan telkens 2-3 km te fietsen en dan even 5 minuten te pauzeren om weer enigszins krachten te verzamelen. Drie km onder de top haalde ik een Zwitser in, die nog iets eetbaars bij zich had. Hijzelf had last van kramp en ging vanaf hier lopend omhoog. Een uur na Harrie bereikte ik uitgeput de top van de col. De hier gekochte marsen kreeg ik van vermoeidheid bijna niet naar binnen gewerkt. Ook Ron had hier zijn "Waterloo" beleefd: in de laatste 8 km (13% stijging) was hij drie afgestapt, hetgeen hij tot nu toe in zijn hele fietscarrière nog nooit hoefde te doen. Door het late tijdstip (19 uur) was het inmiddels behoorlijk afgekoeld, zodat de afdaling heerlijk fris was. De losbarstende regenbui was misschien iets teveel van het goede, maar kotsbeu van de hitte leefde ik helemaal op en ging zingend omlaag. Een met mij meefietsende kleine geblokte Breton (uit Bretagne) begreep het allemaal niet en wees naar zijn

voorhoofd. Al dalend gaf hij me uitleg over de energierijke inhoud van zijn bidon, waarop hij tijdens de Marmotte zou vertrouwen. Van dit spul had hij een hele doos meegenomen uit Bretagne (misschien wel het geheim van Hinault?). Bovendien adviseerde hij me voor de start veel koffie te drinken, hetgeen ik met een vragende blik beantwoorde. Zoveel onnozelheid had hij schijnbaar nog niet vaak meegemaakt, want heftig verklaarde hij dat cafeïne verboden was (doping), dus moest je het nemen. Nu kon ik op mijn beurt naar het voorhoofd wijzen.

's Avonds werd er na de uitputtende 135 km van die dag nog meer aandacht aan het eten besteed als de vorige avond. Na deze dag werd er door mij sterk getwijfeld of ik fysiek wel in staat was de Marmotte uit te rijden, in ieder geval niet in deze hitte.

Woensdag werd min of meer benut als rustdag. Harrie klom 's ochtends in schitterend natuurschoon naar 1750m hoogte in een vlakbij gelegen nationaal park. Zelf besloot ik tegen de avond (toen de weg in de schaduw lag) een smal weggetje naar een alpendorpje te beklimmen. Het bleek een steil (850m in 9 km) en avontuurlijk weggetje, vanwege drie onverlichte tunnels, waarbij in één geval lopend en tastend de richting naar de uitgang gevonden moest worden.

Donderdag werd de laatste oefendag, waarbij als eerste de beroemde Alpe d'Huez op het programma stond. Tijdens 13 km dient hierbij 1030 m hoogteverschil overwonnen te worden, waarbij helaas geen plateautjes voorkomen. Door het vroege tijdstip en de bewolking was het nog vrij koel. Meestal is de hitte naast het stijgingspercentage je grootste tegenstander op deze klim, doordat de berg van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in de zon ligt. Met de klim van de vorige avond nog in de benen was ik niet echt snel boven. Harrie en Ron stonden al weer 15 tot 20 minuten te wachten. Ofschoon zwaar viel het me met in mijn achterhoofd de vermoeidheid van de vorige dagen, mee. Dat het gewicht een belangrijke rol speelt, bleek maar weer eens toen een drietal broodmagere en kleine 55 plussers mij fietsend voorbijkwamen. Ondanks de inspanning wordt er al fietsend toch heel wat afgekletst met de jou passerende fietsers, dan wel degenen die je zelf inhaalt. Hetzelfde gold voor boven op de top, waar het vrij druk was, aangezien de inschrijving geopend was. Na alles bekeken te hebben (o.a. de beroemde aankomstplaats van de

tour), besloten wij langs het plaatselijk vliegveldje (voor de welgestelden) het skioord te verlaten. Via een smalweggetje, genietend van de natuur en vergezichten, dalende we enige kilometers, waarna de van deze kant korte klim (5 km) naar de col de la Sarenne (hoogte 1999 m) volgde. Hierna volgde een zeer steile (12-15%), circa 15 km lange afdaling door een schitterende omgeving; het kan haast niet anders of deze col is nog zwaarder als de alp d'Huez. Ron besloot hierna huiswaarts te keren, terwijl Harrie en ik de klim naar het eveneens bekende skioord Les Deux Alpes nog wilden meepikken. Het was slechts 9 km (650 hoogteverschil), maar desalniettemin voelde ik mijn benen leeglopen: eigenlijk had Ron gelijk en was het in ieder geval ook voor mij een beetje teveel van het goede. Tijdens de afdaling over de brede weg konden hoge snelheden bereikt worden en toen pas bleek het stijgingspercentage aanzienlijk meer was geweest dan op het oog "vals plat". Hierna volgde nog een vijftiental kilometers over de Route National (uit het parcours van de Marmotte), waarbij we alvast konden wennen aan het afdalen door nauwelijks verlichtte tunnels. De rest van de dag werd besteed aan het in orde maken van de fietsen, eten en rusten. Zoals steeds zocht Ron hierbij de zon op, Harrie deed dit in iets mindere mate en de schrijver had een zeer grote voorkeur voor de schaduw.

Op vrijdag reden we weer de Alp op. Met de auto deze keer om ons boven te kunnen laten inschrijven. Het kostte slechts 200 franc (ca. f 63,-), voor 8 tot 12 uur zelf gekozen beulswerk. Langzaam begon ik de Fransen (Les Hollandais ils sont fou) te begrijpen. Je troostte je maar met de gedachte dat er naast een overweldigend contingent Nederlanders ook nog vele Fransen, Belgen, Italianen en zelfs Duitsers zouden meerijden.

Afdalend bedacht Harrie een objectieve methode (afremmen op de motor in de tweede of derde

versnelling) om de steilheid van de weg tussen de bochten te beoordelen. Het eind van de klim en met name de eerste vier kilometers bleken verreweg het steilste te zijn. Hier werden nog wat foto's genomen en het lijdenswerk van andere fietsers aanschouwd. Vandaag nog omhoog rijden kon toch geen goede voorbereiding zijn. Die gedachte zorgde voor een tevreden gevoel over onze eigen voorbereiding (rustdag). Wij waren er klaar voor al bleef bij alle drie de twijfel, verwoord in cynische opmerkingen, toch knagen. Met de sterke verhalen van de gebruikte versnellingen (Peter Winnen niet kleiner dan 42x21 op de Alp tijdens zijn Tour overwinning), hadden wij al lang geen moeite meer: wij reden zo wie zo elke berg "Boetenblaad" omhoog. Na een verbaasde blik volgde ons antwoord dat wij de beide voorbladen verwisseld hadden, of de variant dat het de voorbladen bij ons uit 42 en 28 bestonden. De stemming zat er in ieder geval in voor de grote dag. Hoe het allemaal verder verliep, daarover volgende keer in deel twee.

WIM VAN DAAL

Ik denk dat amper de helft van de leden in de gaten heeft dat er op dit moment door een aantal vrijwilligers hard wordt gewerkt in hun vrije tijd! Er wordt namelijk een tourtoto georganiseerd. Waarom wordt er eigenlijk nog zo veel 'vrijwillige' tijd in deze tourtoto gestoken?

Belangrijkste argument is het spekken van de clubkas. Maar amper de helft (!) van de leden zorgt voor deelnemers aan de tourtoto. Gelukkig zijn er nog enkele fanatici zoals Bert Hendrix en Sandra Hukkelhoven, die samen 60 formulieren inbrengen. Stelt U zich dat eens voor: Als elk lid dat NUL formulieren heeft ingeleverd nu twee formuliertje onder eigen naam zou inleveren (kosten 10,- per lid), dan brengen zij te samen ook plm 60 formulieren in! Maar zelfs één formuliertje per lid is teveel gevraagd.

Maar deze 'NUL formulieren' leden profiteren wel mee van onder andere de lage contributie, van de bijdrage uit de clubkas aan het clubtenu waar iedereen trots mee rond rijdt en van de bijdrage aan de feestavond waar iedereen van geniet!

O ja, de leden die veel formulieren inbrengen mogen gratis 'bonus' formuliertjes invullen. Een kleine pleister op de wonde voor die leden die tijd investeren in het spekken van de clubkas.

De enige manier om de TOURTOTO nieuw leven in te blazen is een geldelijke vergoeding voor de ingeleverde formulieren. Dus verhoog de contributie en geef met een juiste verdeling korting (of contributie restitutie) aan leden die de TOURTOTO een warm hart toedragen.

Of gaat ook de TOURTOTO ook een roemloos einde tegemoet als toendertijd een andere kas-spekker: 'het helpen tijdens de Nacht van Linne'?

GEDACHTEN VAN UW MEDE-FIETSER

Inschrijven voor een 'grote' tocht Heeft dat nou wel zin?

Uit de resultaten van de enquête die eind vorig jaar gehouden werd, bleek dat volgens vele leden de procedure van inschrijven voor een 'grote' tocht niet goed werkte cq overbodig was. Het inleveren van de A5-jes, de inschrijfformuliertjes die jaarlijks aan het programma werden toegevoegd, gebeurde slechts mondjesmaat. Meestal werd aan de start van de voorafgaande tocht geïnformeerd bij de deelnemende leden wie er aanwezig zou zijn bij de aanstaande tocht. Ook werd door diverse leden het nut van inschrijven niet onderkend. Dit jaar is daarom de procedure enigszins versoepeld. Inschrijven: ja, maar gewoon je aanmelden tijdens het vertrek van de voorafgaande tocht of even P. Nelissen waarschuwen (schriftelijk of telefonisch), zo vermeld het begeleidende schrijven van het programma 1994.

Wat onderscheid een 'grote' tocht nou van een standaard tocht?

De 'grote' tochten zijn **langer** en vanwege het selectieve parkoers **zwaarder** dan de standaardtochten voor een groep. Daarnaast wijkt de **startplaats** vaak af van de standaard startplaats, het kerkplein bij café Evers. Dit zijn in de meeste gevallen de verschillen die onderkend worden tussen beide typen tochten. Maar moet daarom nou ingeschreven worden voor deze 'grote' tochten?

Even verder kijkend dan mijn 'lange' neus lang is, zie ik nog een aantal andere aspecten die een rol spelen bij 'grote' tochten. Als eerste de **volgauto**: Volgens een algemene wens van de leden moet er een volgauto aanwezig zijn op deze 'grote' tochten. Het eten, het drinken en in geval van pech het materiaal moet natuurlijk

vervoerd worden op zo'n tocht, zodat we alles bij de hand hebben. Deze volgauto moet voorafgaand aan de tocht **besproken** worden, **afgehaald** worden, en na afloop van de tocht **schoongemaakt** worden, **teruggebracht** worden en **betaald** worden. Alleen het afhalen en terugbrengen kost al gauw 2 uur tijd. Betreft het dan ook nog een verplaatsingstocht, dan moet ook voor de fietsaanhanger gezorgd worden. Gelukkig is deze droog en kosteloos gestald bij Jan Evers. Maar Jan is ook niet altijd thuis! Soms kost het een hele vrijdagavond om de fietsaanhanger uit zijn stalling te krijgen omdat Jan door zijn drukke werkzaamheden niet thuis is. Tenslotte staat de volgauto (met fietsaanhanger) op het kerkplein.

O ja, een detail mist nog: een **chauffeur**! Geen nood, wij van de 'Lekke Tube' hebben onze grote vriend Jan van Erdewijk nog achter de hand. Maar ook onze Jan heeft inmiddels een druk gezinnetje, zodat ook hij niet zonder meer beschikbaar is. Dus op zoek naar een andere chauffeur. Leden, niet-leden worden gebeld, maar niet iedereen heeft zin noch tijd om in de volgauto achter de groep aan te rijden. Dit kost soms ook enkele uren van vragen en telefoneren.

Een derde aspect in deze zaak zijn de **persoonlijke voorbereidingen** van de deelnemende leden. Ieder zorgt naar eigen inzicht voor een droogje en een natje met voldoende koolhydraten voor onderweg, onderwerpt zijn fiets aan een nauwkeurige inspectie (!), gaat vroeg naar bed en is s'morgens voor dag en dauw al bezig met de fiets, de kleding en het

eten (koffie zetten, broodjes smeren, brouwseltjes van dubieuze samenstelling maken).

Een ander belangrijk aspect, **het weer**, kost verder geen inspanning: het is 'weer' of het is geen 'weer'. Als ik op vrijdag voorafgaand aan een 'grote' tocht bijzonder slechte voorspellingen van de weerman hoor, dan denk ik vaak van 'kon ik het maar afgelasten'. Dit scheelt weer een hoop tijd aan voorbereidingen.

Het uitzoeken van de **route** moet U verder maar beschouwen als 'hobby' van Uw medefietser. Dit aspect kunt U verder vergeten, want een eenmaal uitgezette route kan altijd nog eens van pas komen, nietwaar?

Kortom, aan de organisatie rondom een 'grote' tocht worden vele 'onzichtbare' uren verspijkerd. Is inschrijving voor zo'n tocht dan wel noodzakelijk? Nee, als de tocht probleemloos doorgang kan vinden en de uren dus niet voor niets gespendeerd zijn. Ja, als tochten niet doorgaan omdat het weer slecht is terwijl dat was voorspeld. Ja, als er te weinig deelnemers aan het vertrek staan. Ja, als een tocht niet vroegtijdig afgelast kan worden omdat de deelnemers die afgebeld moeten worden niet bekend zijn.

Ik denk dat met een goede 'inschrijfprocedure' veel ergernis dit jaar voorkomen had kunnen worden. Als ik denk aan de ellende rondom de 'Kempenroute', waar allereerst de weersvoorspellingen voor die zaterdag dramatisch slecht waren, en zo bleek later de voorspellingen ook nog uit kwamen. Daarnaast waren er plm 8 á 10 aanmeldingen, waaronder enkele 'misschieners'. Niemand wist exact wie er deel zou nemen. Afgelasten of uitstellen op vrijdag was dus niet mogelijk aangezien niet alle deelnemers bekend waren. Die zaterdagochtend werd de tocht een week uitgesteld. Aangezien er geen reacties van de leden kwamen, werden de zelfde 8 á 10 leden aan de start verwacht. Weer alle voorbereidingen gestart (auto, chauffeur, etc), maar slechts vier leden aan de start. Waar was de rest? Naar de Waalse Pijl, geen zin, verhinderd! Er zijn geen afmeldingen

binnen gekomen. Als de geringe animo bekend was geweest, dan was ook deze tocht vroegtijdig afgelast. Helaas voor al die voorbereidingen!

Gelukkig hebben we conclusies getrokken uit de gang van zaken rondom de Kempenroute. Voorafgaand aan de 'Eifel route' werd eerst geïnformeerd wie er deel zouden nemen. Te weinig leden, dus werd de gang naar de Eifel vroegtijdig afgeblazen. Toch was ook hier al enkele uren geïnvesteerd, omdat de volgauto vroegtijdig besproken moet worden en er ditmaal geen beroep gedaan kon worden op de vaste volgauto. Een hoop geregeld en getelefooneer met als resultaat dat er een volgauto beschikbaar was. Helaas kon deze weer afgezegd worden vanwege te weinig inschrijvingen. Die man aan de andere kant van de telefoon zal ook wel gedacht hebben: 'zet ik mijn auto's anders in om een autobusje voor die club vrij te maken, hebben ze 'm weer niet nodig'. Bedenk zelf maar hoe hij de volgende keer zal reageren!

Een ander aspect is de vraag of 'grote' tochten terecht op het programma staan. Is er werkelijk geen animo meer of is 1994 een uitzonderlijk slecht jaar van weinig animo? Het zal wel een slecht jaar zijn, want getuige de resultaten van de enquête eind 1993 zou er zelfs animo zijn voor meer 'grote' tochten. Ik denk dat een ieder zich moet bezinnen over dit onderwerp, want anders heeft het echt geen zin nog veel tijd en energie te steken in de organisatie van deze 'grote' tochten en kunnen ze beter van het programma worden afgevoerd. Blijkt er alsnog voldoende interesse te bestaan voor deze tochten, dan denk dat we de inschrijving procedure rondom een verplaatsingstocht moeten verscherpen in plaats van laten vervallen, waarbij aanmeldingen en afmeldingen verplicht moeten zijn en de mogelijkheid aanwezig moet zijn om bij slechte weersvoorspellingen reeds vrijdag-

avond de tocht uit te stellen. Alleen dan wordt (enigszins) voorkomen dat vrijwilligers vele uren steken in 'grote' tochten terwijl reeds vooraf bekend kan zijn dat deelname minder

dan minimaal is.

Een item voor de jaarvergadering?

Uw mede-fietser.

ADVERTENTIES

ADVERTENTIES

ADVERTENTIES

ADVERTENTIES

LIMBURGSE HEUVELEN ROUTE (B/D)

Erik Vrinzen

Nadat vorig jaar besloten was de "grote" tochten van de heren-B en de Damesgroep voortaan samen te laten verrijden, was de opkomst op deze 18e juni 1994 toch een beetje tegenvallend.

De B-groep was vertegenwoordigd door Dre Helwegen, Rene Hamers, Geert van Pol en Har van de Venne; van de damesgroep verschenen op het appel Mia Janssen, Annemarie Hannen, Marlie Corbeij en Mia Wessels. Deze kwartetten werden aangevuld door Piet Nelissen als een van de vaste begeleiders van de D-groep, door Wim van Daal als koerskapitein, door Wim Peeters (A-groep) en door Erik Vrinzen (A/Z-groep). Erik dacht dat, na in de laatste 2 jaar nauwelijks nog in heuvelachtig terrein te hebben gefietst, de hernieuwde kennismaking met dit parcours beter kon plaatsvinden tijdens een tocht van de B/D-groep.

In totaal vertrokken omstreeks 7.40 uur 3 auto's met daarin 4 dames en 8 heren richting Elsloo, het startpunt van deze verplaatsingstocht.

Na een rustige aanloop via Geul aan de Maas vond de eerste beklimming van de dag, die van de Slingerberg te Geulle, plaats in gesloten formatie. Vervolgens werd doorgereden richting Kasen alwaar na een afdaling naar Bunde de voet van de 2e helling, de Kruisberg, bereikt werd. Na doorkruising van Meerssen volgde plotseling een voor de meeste fiets(t)ers in het gezelschap onbekend klimmetje. Door de dichte begroeiing ter plaatse was men niet voorbereid en kon er derhalve niet meer tijdig geschakeld worden zodat sommigen slechts moeizaam de top bereikten. Het leidde tot een opmerking door Marlie aan het adres van Wim. Verzoek om zoiets voortaan tijdig kenbaar te maken.

Via een aantal binnendoorweggetjes ten oosten van Amby werd Bemelen bereikt, alwaar de dames door Wim nu tijdig gewaarschuwd werden voor hetgeen komen zou, namelijk de Bemelerberg.

Bovengekomen werd de eerste lekke band van de dag genoteerd.

Pechvogel was Wim van Daal. Wim had op de woensdagavond(A)tocht voorafgaand aan deze tocht reeds driemaal lek gereden.

Gesterkt met een nieuwe buitenband en een extra dikke binnenband had hij 's-morgens nog laten weten een nieuwe lekke band vrijwel uit te sluiten. Het mocht echter niet zo zijn.

Nadat dit euvel verholpen was werd via 't Rooth met een afdalinkje en een klimmetje koers gezet naar Cadier en Keer. Na de Rijksweg Maastricht-Vaals overgestoken te zijn werd de route vervolgd naar Gronsveld (Savelsbosberg), St. Geertruid, Moerslag en Mesch. Tussen twee palen door (wegversmallend) werd vervolgens België bereikt.

Het zonnetje was toen reeds enige tijd onze begeleider.

Nadat 's-morgens bij het vertrek vanuit Linne reeds gesproken werd over "vlaai met aardbeien en slagroom", was het volgens Mia Wessels nu tijd deze woorden in werkelijkheid om te zetten. Ons was en is nog steeds niet bekend of dit lekkernij ook in België te koop is; besloten werd nog even te wachten. Via 's-Gravenvoeren en St. Martensvoeren werd via een vrij lange klim, nog bekend uit de A-groep tochten van enkele jaren geleden, het dorpje Slenaken bereikt. Na beklimming van de Loorberg werd vervolgens de vaste pauzeplaats Heijenrade bereikt. Hier bleek dat er geen vlaai met aardbeien te verkrijgen was. De rijstevlaai met slagroom was een goed alternatief.

In een andere hoek van het lokaal zaten een zevental Belgische fietsers (met aanzienlijke buiken)

aan het (hoe kan het anders) Belgische bier. Marlie constateerde dat er zich ook een vrouwelijke fietster in het gezelschap bevond (uiterlijke kenmerken ?). Groot was de hilariteit toen bleek dat de dame in kwestie plotseling geen dame doch een heer bleek te zijn.

(In het eerste bestaansjaar van onze vereniging was het een gewoonte om tijdens de pauze volledige maaltijden, inclusief grote toetjes. te verslinden. Na een soms 2 uur durend openthoud werd dan vervolgens met zeer volle magen de tocht weer voortgezet. Deze "traditie" behoort gelukkig tot het verleden.)

Na de pauze werd, in de sterker brandende zon, in afdaling koersgezet naar Gulpen. Klimmend via Ingber en Scheulder werd Sibbe bereikt. Na de afdaling van de Dalheimerweg was de Cauberg te Valkenburg alweer de zoveelste helling van de dag.

Een voor ons rijdende autobus belette de kop van de groep een goede doorkomst in het centrum van Valkenburg.

Bovenop de Cauberg ging het rechtsaf naar de steile Brakkenberg. Aan de voet van deze helling was Har van de Venne vorig jaar nog onfortuinlijk ten val gekomen, nu deden zich gelukkig geen ongelukken voor.

Via Geulhem/St. Gerlach en Strabeek werd de helling van het Groot-Haasdal overwonnen. Besloten werd nog even een ommetje te maken via Nuth (Grijze Grubben). Op het volgende klimmetje tussen Schinnen en Spaubeek viel de 2e, tevens laatste, leuke

band van de dag te noteren (Wim Peeters). De klim van Spaubeek naar Groot-Genhout besloot het bergoprijden van deze dag.

De Adsteeg werd buiten het parcours gelaten.

Teruggekomen op het vertrekpunt te Elsloo, kon teruggekeken worden op een geslaagde tocht. De lengte van de tocht bedroeg precies 100 kilometer. Omstreeks 14.00 uur was iedereen weer thuis.

HET IS WEER VEEL TE WARM VANDAAG DOOR RENÉ HAMERS, AMATEUR-METEOROLOOG

"Het is eigenlijk veel te warm om te werken vandaag. Vind je het gek, onder deze omstandigheden, zo'n tijd neer te zetten in een rit tegen de klok? Het is medisch niet verantwoord om vandaag een lange fietstocht te maken. Het is eigenlijk veel te warm om een artikel te schrijven voor het Binnenblad".

Ik zou zo nog wel even door kunnen gaan. Geluiden als deze zijn uw correspondent de laatste weken veelvuldig ter oren gekomen. De weergoden krijgen de schuld voor de slechte opkomst en dito prestaties in de tijdrit van de TWC De Lekke Tube. En zelfs onze nationale trots, het WK-team in Orlando, wijt haar miserabele optreden aan de weersomstandigheden. Natuurlijk, óók ik pas mijn levensritme aan de gewijzigde omstandigheden aan. Maar hoort u mij klagen?

Dus vanaf nu, hebben we het niet meer over het weer.

Waar ik het wel met u over wil hebben, betreft het schijnbare gemak waarmee gevestigde reputaties van de B-leden van onze fietsclub teniet worden gedaan en nieuwe reputaties ontstaan.

Om met dat laatste te beginnen, er schijnt een nieuwe bergkoning te zijn opgestaan. Zodra de weg enigszins omhoog loopt wordt tandje 26 geschakeld en met een snelheid, gelijk een Colombiaan, komt deze lichtgewicht uit Holland steevast als eerste boven, het peleton in vertwijfeling achterlatend. De overige B-leden verlangen terug naar de tijd dat zelfs een renner als Sjra Hulsbosch wel eens als eerste de kanaalbrug bedwong.

Nu we het toch over Sjra hebben, óók zijn reputatie als wegkapitein schijnt de laatste tijd onder druk te staan. De maximumsnelheid wordt veelvuldig overschreden, sommige B-leden nemen de verkeersregels niet altijd even nauw en er wordt gefluisterd dat de wegkapitein soms de route niet kent. Gelukkig voor de rest van de groep hebben we in onze geledingen een man die alle B-wegen en ezelpaden van de hele Euregio uit zijn hoofd kent, namelijk Wim van Daal.

Mag de reputatie van Sjra als wegkapitein enigszins aan slijtage onderhevig zijn, een nieuwe reputatie dient zich aan, Sjra als Formule-1 coureur. Regelmatig zien we Sjra in een groene sport-bolide voorbij scheuren en daarbij alle senioren en huisdieren van Linne de schrik om het hart jagen.

Een man die dit seizoen definitief is doorgebroken als expert op het gebied van stimulerende en spierversterkende middelen is Piet Cuypers. Was hij vorig seizoen al enigszins aan het experimenteren met vruchten-repen en muesli-koeken, tegenwoordig kan je met alle vragen op dit gebied bij hem terecht. Zo kan hij je precies vertellen wat je moet innemen om met succes de

Sweikhuizer-berg te bedwingen en hoeveel bananen het vergt om de verschrikkelijke Meinweg binnen de 24 minuten af te leggen.

Een andere reputatie die dit seizoen is gevestigd betreft het steevast te laat aan de start verschijnen van onze Geert. Ondanks de vaderlijke bemoeienis van onze huisdrogist, Piet Cuypers, weet Geert het voor elkaar te krijgen dat alle voorafgaande ritten van de B-groep vijf minuten later een aanvang namen dan gepland.

Nog twee reputaties wil ik met u bespreken, namelijk die van Maurice en die van onze

bestuursvertegenwoordiger, Sjef Bok.

Om met die laatste te beginnen, nu de sportieve prestaties van Sjef wat aan slijtage onderhevig zijn, heeft hij een geheel andere reputatie opgebouwd. Omdat onze sponsor, Jan van Col, het tappen van bier de laatste tijd liever aan anderen overlaat, is Sjef met veel enthousiasme in zijn voetsporen getreden. En met veel succes. Het aantal keren dat uw correspondent door het tempo van bier-tappen van Sjef is verrast, is hem méér dan lief.

Tot slot de reputatie van Maurice als Duitsland-kenner. De man die vorig jaar op Duitse bodem nog moest lossen, de weg kwijt raakte en dientengevolge 's avonds laat zich pas meldde aan het kerkplein te Linne, ontpopt zich nu als Duitsland-kenner bij uitstek. Niet alleen weet hij de harten van onze Oosterburen te stelen, door in vloeiend Duits voorbijgangers te vragen zijn bidon aan te vullen, óók de Duitse wegen kennen géén geheimen meer voor hem.

Ik sluit af, want ondanks de belofte het niet meer over het weer te hebben, krijg ik het nu toch goed benauwd.

Mocht u zich aangesproken voelen door dit schrijven, realiseert u zich wel dat alle gebruikte namen vanzelfsprekend verzonnen zijn en elke gelijkenis met bekende Linnenaren berust op toeval.

Zon en fiets voorzichtig, denk aan mij...

Aantal verreden tochten : 28 STAND PER 17-07-1994
 Aantal uitgevallen tochten : 5 Aantal kilometers: 2152,6

Beloning: 25- 28 tochten (90%-100%) **GOUD**
 21- 24 tochten (75%- 90%) **ZILVER**
 17- 20 tochten (60%- 75%) **BRONS**

Naam	Tochten	Aant.km.	Beloning
1. Jos van Daal	25	1910.0	GOUD
2. Wim van Daal	23	1762.7	ZILVER
3. Jac Heltzel	23	1718.2	ZILVER
4. Har Senssen	23	1659.6	ZILVER
5. Rob Vrinzen	22	1645.1	ZILVER
6. Charles Corbey	22	1568.7	ZILVER
7. Chris Ruyters	21	1495.9	ZILVER
8. Wim Peeters	20	1485.1	BRONS
9. Frits van de Leek	18	1374.4	BRONS
10. Harry Cuypers	18	1294.2	BRONS
11. Pedro Cuypers	17	1268.7	BRONS
12. Hennie Daamen	17	1176.4	BRONS
13. Jac Theunissen	17	1170.4	BRONS
14. Erik Vrinzen	15	980.0	
15. Piet Nelissen	14	868.4	
16. Arnold Leenen	13	1036.8	
17. Wil Bevers	13	918.7	
18. Bert Schlicher	13	874.7	
19. Chris Schuren	12	1126.2	
20. Harrie Schuren	12	1086.7	
21. Bert Hendrix	12	869.9	
22. Huub Dahmen	10	672.2	
23. Martijn Houwen	10	628.8	
24. Math Slabbers	9	649.3	
25. Paul Hannen	6	410.7	
26. Thei Vossen	6	407.9	
27. Ron Smeets	5	461.9	
28. Desiree Hovens	5	434.2	
29. Roger Meels	5	434.2	

30. Gé Smits	4	272.8
31. Robert Hilgers	4	178.5
32. Pierre Wolters	2	98.0
33. Roger Houben	0	0,0

Aantal verreden tochten : 16 STAND PER 17-07-1994
Aantal uitgevallen tochten : 3 Aantal kilometers: 911.4

Beloning: 14- 16 tochten (90%-100%) **GOUD**
 12- 13 tochten (75%- 90%) **ZILVER**
 10- 11 tochten (60%- 75%) **BRONS**

Naam	Tochten	Aant.km.	Beloning
1. Geert van Pol	15	830.4	GOUD
2. Rene Hamers	14	759.4	GOUD
3. Sjef Bok	14	749.4	GOUD
4. Wiel Sniedt	13	685.4	ZILVER
5. Har van de Venne	12	732.7	ZILVER
6. Dre Helwegen	12	664.9	ZILVER
7. Jan Mooren	11	603.7	BRONS
8. Wim Creemers	11	588.2	BRONS
9. David Cox	11	588.2	BRONS
10. Jan Hannen	11	576.7	BRONS
11. Jan Coumans	10	528.2	BRONS
12. Piet Cuypers	10	511.7	BRONS
13. Sjra Hulsbosch	9	499.2	
14. Ronald van Dillen	8	400.2	
15. Marc Kemmeren	6	322.7	
16. Maurice Stapper	4	216.4	
17. Huub Helwegen	3	127.5	
18. Pascal Tiel	0	0,0	
19. Jan Janssen	0	0.0	

Aantal verreden tochten : 18 STAND PER 17-07-1994
Aantal uitgevallen tochten : 3 Aantal kilometers: 923.5

Beloning: 16-18 tochten (90%-100%) **GOUD**
 14-15 tochten (75%- 90%) **ZILVER**
 11-13 tochten (60%- 75%) **BRONS**

Naam	Tochten	Aant.km.	Beloning
1. Mia Janssen	18	923.5	GOUD
2. Mia Wessels	17	880.5	GOUD
3. Annemarie Hannen	16	829.0	GOUD
4. Marly Corbey	15	747.6	ZILVER
5. Margriet Straetemans	12	591.3	BRONS
6. Mia Peters	11	537.4	BRONS
7. Marjan Theunissen	11	509.0	BRONS
8. Annie Verhulst	11	499.3	BRONS
9. Kitty van Dam-Jegen	9	395.0	
10. Sandra Hukkelhoven	8	392.7	
11. Christien Sampers	7	367.6	
12. Carola Verstappen	6	280.1	
13. Marlie Houben	3	146.4	
14. Clarina Nelissen	3	141.9	

WIE IS ?

KITYY VAN DAM-JEGEN

Naam: Kitty van Dam-Jegen

Geboorteplaats: Maasbracht

Leeftijd: 38

Lengte: 1.70

Gewicht: 62 kg.

Schoenmaat: 40

Burgerlijke staat: Gehuwd

Opleiding: MAVO, doktersassistente, pedicure

Beroep: huisvrouw

Familietrekje: niet nadrukkelijk aanwezig

Wat zou je aan je uiterlijk veranderen: een beetje dikker haar.

Opvoeding: heel harmonieus

Ochtendhumeur: geen last van

Vereniging: T.W.C.-De Lekke Tube en schilderclub "Persfectief"

Wordt jouw sport serieus genomen?: Ja

Andere sporten: geen

Leukste sport naast fietsen: basketbal

Minst leuke: golf

Sportief hoogtepunt: Toen ik laatst vrij gemakkelijk met m'n nieuwe fiets de Meinweg beklom.

Dieptepunt: Verschillende dieptepunten gekend.

Favoriete sport(st)er: Iedere sporter die vol overgave en op een eerlijke manier met sport bezig is, is voor mij favoriet.

Sportieve concurrenten: Ik geloof niet dat ik mij al met iemand kan meten.

Beste sportjournalist: kan ik niet beoordelen

Slechtste: kan ik niet beoordelen

Doping: vergif voor de sportwereld.

Hobby's: fietsen, tekenen en schilderen, kleding maken, tuinieren.

Huisdieren: konijn "snuffeltje"

Lievelingsgerecht: lasagna

Drank: 's zomers een koel pilsje, 's winters een lekker portje

Kleur: groen

TV-programma: actualiteiten, Seth en Fiona

Radio: Omroep Limburg

Lievelingsmuziek: Licht klassiek, Jazz

Laatst gekochte CD: geen, ik bezit geen CD-speler

Op welke muziek dans je stiekem voor de spiegel: alles wat swingt

Waar kunnen ze je midden in de nacht voor wakker maken: liever niet

Favoriete films: psycho-drama

Acteur: geen voorkeur

Actrice: Whoopi Goldberg

Vakantieland: Frankrijk

Romantisch: ja hoor

Beste karaktereigenschap: geen idee
Slechtste: laat soms dingen teveel op z'n beloop
Bang voor: nog niet voor de duvel
Ligt wakker van: zieke kinderen
Droomt vaak van: meer tijd voor mezelf
Waarover heb je je de laatste tijd geërgerd: Over corruptie en "gesjoemel"
Maakt zich ontzettend kwaad over: vandalisme
Hekel aan: mensen met veel branie
Heeft respect voor: mensen die trouw blijven aan zichzelf
Welke gebeurtenis uit je leven zou je nog eens over willen doen: Er zijn vele mooie momenten geweest, maar heb geen behoefte ze nog eens over te doen.
Welke zeker niet: 9 dagen vakantie in het Sauerland, waarvan 8 dagen regen.
Ooit een prijs gewonnen: nee
Kunst: volg ik op de voet.
Welk Nederlands nieuws van de afgelopen week bleef je het meeste bij: de "oranje-gekke"
Wereldnieuws: het gruwelijke geweld in de diverse oorlogsgebieden
Tijdschriften: geen
Laatst gelezen boek: Eline Vere
Welk boek las je in een ruk uit: Mijn naam is Asjer Lev
Moet heel erg lachen om: Engelse humor
Wanneer heb je voor het laatst gehuild: geen idee
Politiek: Volg ik oppervlakkig. Jammer van de mislukte poging van een "paars" kabinet
Milieubewust: Ja
Je bent een dag de baas van Nederland; wat zou je als eerste veranderen?: de grote papierkraam en rapporten over van alles en nog wat eruit gooien, zodat duidelijkheid geschapen kan worden.
Waar raak je opgewonden van: van een mooi landschap of kunstvoorwerpen die mooi van lijn zijn.
Veilig vrijen: noodzakelijk
Ik heb me voorgenomen om: bewuster met het milieu bezig te zijn.
Haalt neus op voor: pindakaas
Soms denk ik: Wat ben ik rijk!

ADVERTENTIES